

Proloog

5 november 1995

De gasten werden uitgezwaaid en het feestvarken sloot glimlachend de deur. Het was een lange dag en avond geweest, maar haar twintigste verjaardag was gevierd. Ze slaakte een zucht en keek naar de troep in de huiskamer. Morgen maar. Haar broer stond af te wassen en verder was er niemand te zien.

Haar biologische moeder was jaren geleden overleden. Haar vader, die niet goed alleen kon zijn, had binnen een jaar een nieuwe vriendin gehad. Ze was niet zo dol op Melina, maar de zoon die ze meebracht maakte veel goed. Zij was pas tien jaar geweest en het klikte vrijwel meteen.

Glimlachend dacht ze terug aan die keer dat hij het voor haar had opgenomen toen Ivy, een meisje uit groep acht, haar in elkaar wilde slaan. Ze had net een flinke schop te pakken en moest zich verbijten om niet te gaan huilen. Haar broer zat allang op de middelbare school, maar kwam haar halen. Hij zag de woeste blik van Ivy, greep haar gebalde vuist, zette haar met haar rug tegen een muur en keek haar diep in de ogen. Heel kalm en beheerst maakte hij melding van het feit dat niemand aan zijn zusje kwam en dat hij, als het nog eens zou gebeuren, Ivy zou weten te vinden.

En dan alle keren dat haar vader haar iets verbood. Haar broer woog voor- en nadelen tegen elkaar af, pleitte voor haar en al snel was pa als was in zijn handen. Hoe deed hij dat toch, had ze zich meerdere malen afgevraagd. Is het die zachte glimlach die altijd zijn ogen bereikt? Woorden die uit haar mond belachelijk zouden klinken, maar uit de zijne briljant? Het geduld dat door hem leek te zijn uitgevonden?

Hij droogde zijn handen af en leunde met zijn rug tegen het aanrecht.

‘Als pap en mam morgen zien hoeveel wijn erdoorheen is gegaan, krijgen ze een hartverzakking.’ Hij gaapte en keek haar vervolgens gemoedelijk aan. ‘Laten wij die lege flessen maar naar de kelder brengen.’

Eigenlijk kon het haar weinig schelen wat haar stiefmoeder de volgende ochtend zou denken. Grote kans dat ze dan zo’n enorme kater had dat ze het niet eens zou merken. Maar om niet moeilijk te doen greep ze de lege flessen Châteauneuf-du-Pape van het aanrecht en liep ermee naar de gang waar zich de trap naar de kelder bevond. Ze trok aan een koordje waardoor er een lampje ging branden. Volgens oom Leo spookte het in kelders. Onzin natuurlijk, maar toch ...

Ze liep de trap af en stond in het schemerdonker. Rillend vervolgde ze haastig haar weg: ze wilde deze koude, enge ruimte zo snel mogelijk verlaten. Voorzichtig legde ze de flessen in een krat en draaide

zich snel weer om, maar botste tegen haar broer op die ineens achter haar stond.

‘Sorry,’ excuseerde ze zich. ‘Ik wil hier heel erg graag vandaan.’

Teder aaide hij over haar wang. ‘Je gelooft die verhalen over spoken in kelders toch niet echt?’

Ze glimlachte onzeker en liep langs hem, maar ineens sloeg hij zijn armen om haar middel en hield haar stevig vast.

‘Ik wil hier echt graag weg en volgens mij had jij dat laatste biertje niet moeten nemen.’ Ze probeerde zich los te worstelen, maar hij verstevigde zijn greep op haar. Ze draaide haar hoofd iets naar achteren zodat ze hem in zijn ogen kon kijken. Het ging moeizaam, maar het lukte. Toen barstte ze in lachen uit om de idiote situatie.

‘Als jij niets zinnigs meer te melden hebt wil ik nu heel graag naar mijn bed,’ zei ze.

‘Weet je dat deze kelder perfect geïsoleerd is?’ stelde hij een retorische vraag. ‘Niemand zou je kunnen horen als je praat, lacht of zelfs schreeuwt.’ Zijn groengrijze ogen stonden waterig, maar dat weet ze aan de alcohol.

‘Ja, dat weet ik. Als je behoefte hebt om over kelders te praten is dat prima, maar dan graag morgen.’

Ze zette net een voet op de traptrede toen ze ineens een hand op haar schouder voelde die haar naar achteren trok.

‘Hé, ik ben moe en heb echt geen zin in geintjes.’ Ze draaide zich naar hem om en beantwoordde, naar ze hoopte, luchtig zijn grijns. Haar blik bleef op zijn ogen hangen, haakte zich erin vast. Een tinteling verspreidde zich over haar ruggengraat.

Er was één geheim dat hij nooit met haar had willen delen. Ze had het in zijn ogen gezien en het was met de jaren duidelijker geworden. Ze had er nooit naar gevraagd in de hoop dat hij er vanzelf mee voor de dag zou komen. Ineens zag ze weer die glinstering in zijn ogen. Ze hoefde niet alles van hem te weten ook al had ze meerdere malen gedacht dat het stukje dat ze niet kende niet helemaal jofel was. Iets sinisters.

‘Welterusten, broer,’ mompelde ze.

‘Je noemt me telkens ‘broer’ maar laten we wel zijn; dat ben ik natuurlijk niet. We delen niet hetzelfde bloed.’

‘Dat zegt toch helemaal niets. Voor ons is het gewoon wel zo.’ Ze probeerde speeksel te produceren om normaal te kunnen slikken. Ze haalde diep adem door haar neus.

‘Voorheen was je gewoon een meisje waar ik het goed mee kon vinden, ik hield een oogje in het zeil als het nodig was, maar je bent veranderd in een prachtige vrouw.’

‘Dank je. Denk ik ...’ Ze kreeg door dat hij haar meer te vertellen had, maar ze was zo moe dat ze het nu even niet kon opbrengen naar hem te luisteren.

Hij hield zijn blik nog steeds strak op haar gericht en voor het eerst werd ze zich van iets gewaar dat ze niet eerder bij hem had gevoeld: zenuwen. Misschien kwam het door die glinstering van daarnet die nog steeds zichtbaar in zijn ogen lag, maar ze had er genoeg van. Als hij toentertijd op die manier naar Ivy had gekeken, was het niet zo gek dat die voortaan met een grote boog om haar heen was gelopen.

Ineens pakte hij haar bij haar schouders beet en zette nog een stap dichterbij. ‘Je wist het wel. Je hebt me de hele tijd op lopen geilen met je gegluur en je ‘toevallige’ aanrakingen. Langs me lopen en zorgen dat je borsten me raken.’

Haar opstandigheid kwam bovendrijven. Ze trok zichzelf los en beet hem toe: ‘Ik weet niet wat jij je in je hoofd haalt, maar je ziet dingen die er niet zijn.’

Zijn ogen versmalden zich. ‘Ik weet dat veel mannen naar je kijken.’

‘Ja, en?’

‘Overal het geile wijf uithangen en nu doen alsof je de heilige maagd Maria bent.’

‘Geile w...’ Hoe kwam hij daar nou bij? Ze was met haar twintig jaar zo groen als gras!

Zijn gezicht kreeg een geslepen uitdrukking. 'Je gaat me toch niet vertellen dát je nog maagd bent?'

'Hufter,' zei ze uit de grond van haar hart.

Hij kwam weer dichterbij, zijn hand reikte richting haar gezicht. Toen greep hij de hals van haar jurk beet en even voelde ze zijn vingers op haar huid. Met een ruk trok hij haar met zorg gekozen feestjurkje kapot, waardoor haar beha zichtbaar werd. Hij likte met het puntje van zijn tong langs zijn lippen.

'Idioot!' riep ze. 'Kijk nou eens wat je gedaan hebt!'

Tot haar verbazing begon hij te lachen. 'Je zou je gezicht eens moeten zien!'

Een zenuwachtige giechel weldo op vanuit haar keel. Hij maakt een geintje, zei een stemmetje plotseling. Weliswaar een macaber geintje, maar hij heeft er een bedoeling mee. Hij wil me harden voor als ik ooit in de problemen kom. Zien of ik me kan weren, weten of ik me red.

'Ik begrijp de boodschap, maar je had mijn jurk niet stuk hoeven trekken,' zei ze.

Hij hield zijn hoofd schuin. 'Boodschap?'

Ze was ineens niet meer zo zeker van haar zaak toen ze naar zijn ironische glimlach keek. Een glimlach die zijn ogen niet bereikte. Zenuwen maakten plaats voor angst. Ineens was het daar, het broze, nare en sluimerende gevoel dat bezit van haar nam. Ze voelde haar hart tegen haar ribben bonken. Door de verlamdende angst kreeg

ze het niet voor elkaar om goed te ademen. Ze slikte krampachtig en zag ineens felle flitsen voor haar ogen, ze wankelde een beetje en haar handen werden gevoelloos. Ze hield haar armen beschermend voor haar borsten en zette een paar stappen naar achteren op voeten die niet bij haar leken te horen.

Met één grote stap was hij bij haar. *Pets, pets*. Ze had de klappen in haar gezicht niet aan zien komen. Haar wangen brandden, tranen sprongen in haar ogen.

Uit het niets greep hij haar stevig beet, trok haar naar een hoek van de kelder en smeed haar op een stapel dekens. Ze wist bij god niet waar haar broer was gebleven, er was heel iemand anders voor in de plaats gekomen.

‘Hé, waar ben je mee bezig!’ Ze probeerde meteen op te staan, maar hij duwde haar terug. ‘Gek! Wat doe je?’ Ze voelde een vlamme woede opkomen en opnieuw wilde ze opstaan, maar hij legde zijn handen op haar schouders en oefende zoveel druk uit, dat ze door haar benen zakte. Vervolgens torende hij boven haar uit en bekeek haar met een wellustige blik in zijn ogen. Ze voelde zich als verlamd. Nu wist ze heel zeker dat het stemmetje in haar keihard had gelogen.

‘Jij weet niet wat je wel en niet wilt. Maar ik wel ...’ zei hij.

‘Verdomme!’ Ze hief haar rechterbeen met de bedoeling hem zo hard mogelijk te raken, maar hij

stapte opzij zodat ze hem alleen maar schampte. Weer kreeg ze die ironische glimlach toegeworpen, maar ze trapte hem opnieuw. Voor ze doorhad wat er gebeurde bukte hij en sloeg haar hard in haar gezicht. En nog een keer. Ze sloeg van zich af, maar hij leek het niet te voelen. 'Klootzak!' Ze proefde de metaalachtige smaak van bloed. De duivel was in hem gevaren. Ze begon harder te gillen en maaide met haar armen en benen in de hoop hem te raken, maar dat belette hij haar door bovenop haar te duiken. Alle lucht werd uit haar longen geslagen en ze had het gevoel dat ze verdronk.

Hij perste zijn lippen op haar mond en graaide met zijn handen, scheurde haar slipje kapot en trok haar beha los. Ze schudde haar hoofd wild heen en weer, probeerde hem te bijten.

Met een hand pakte hij haar beide polsen beet en hield ze stevig vast. Met zijn overgebleven hand trok hij zijn eigen broek los en toen ze zijn erectie tegen zich voelde drukken, wist ze dat dit echt was. Het overkwam haar en ze kon er niets aan veranderen.

Hij gaf haar een ongenadige kopstoot. Ze hoorde en voelde haar neus breken. Sterren en vlekken dansten voor haar ogen en vlak voor ze het bewustzijn verloor, besepte ze dat hij haar voor één moment genadig was geweest: ze hoefde niets meer te voelen.
